

CLASICI AI LITERATURII UNIVERSALE

H.G. WELLS

Războiul lumilor

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

Prefață de
DRAGOȘ ZETU

CORINT

Capitolul IV

CILINDRUL SE DESCHIDE

Când m-am întors la izlaz, apunea soarele. Grupuri răzlețe veneau în grabă dinspre Woking, iar una sau două persoane se întorceau în oraș. Mulțimea din jurul gropii crescuse și era ca un zid negru, pe fundalul cerului de culoarea lămâii – vreo 200 de persoane. Se auzeau glasuri ridicate și în jurul gropii părea să se dea un soi de luptă. Imagini stranii au început să mi se deruleze prin minte. În timp ce mă apropiam, l-am auzit pe Stent:

— La o parte! La o parte!

Un băiat venea în fugă spre mine:

— Se mișcă, îmi zise el, în trecere. Se deșurubează și iese ceva. Nu-mi miroase-a bine. Io mă duc acas'!

Am intrat în mulțime. Cred că erau vreo 200 sau 300 de persoane, înghiontindu-se și împulzindu-se, cele două lady nefiind nici pe departe mai puțin active.

— A căzut în groapă! strigă cineva.

— Dați-vă la o parte! ziseră mai mulți.

Mulțimea tălăzui puțin, iar eu mi-am croit drum cu coatele. Toți păreau foarte agitați. Am auzit un bâzâit ciudat din groapă.

— Repet, zicea Ogilvy, ajutați-ne să-i ținem deoparte pe idi-oșii ăștia. Nu știm ce poate fi în chestia asta afurisită, înțelegeți!

Am văzut un tânăr, cred că era băiat de prăvălie în Woking, cocoțat pe cilindru și încercând să se cațere afară din groapă. Mulțimea îl împinsese înăuntru.

Capătul cilindrului fusese deșurubat din interior. Aproape două picioare de filet strălucitor apăruseră la vedere. Cineva

mă îmbrânci și a fost cât pe ce să cad și eu grămadă peste cilindru. M-am răsucit să-mi recapăt echilibrul și, în timpul acesta, deșurubarea trebuie să fi ajuns la capăt, căci capacul cilindrului căzu pe pietre cu un zăngănit răsunător. Mi-am înfipt cotul în persoana de lângă mine și mi-am întors din nou capul spre Obiect. Pentru o clipă, cavitatea circulară păru perfect întunecată. Soarele îmi venea drept în ochi.

Cred că toată lumea se aștepta să vadă ieșind un om – posibil ceva mai deosebit decât noi, ființele umane terestre, dar în esență tot un om. Cel puțin eu la asta mă așteptam. Dar, uitându-mă, am văzut deodată ceva mișcându-se în umbră: o vălătucire cenușie, val după val, apoi două discuri luminoase – ca niște ochi. După aceea, ceva semănând cu un mic șarpe cenușiu, subțire ca un baston, s-a descolăcit din colcăiala centrală și s-a întins șerpuind prin aer către mine – apoi un altul.

Am înghețat brusc. S-a auzit țipătul ascuțit al unei femei din spate. M-am întors pe jumătate, continuând să țin ochii ațintiți pe cilindru din care acum ieșeau alte și alte tentacule, și am început să împing lumea, căutând să mă îndepărtez de marginea gropii. Pe chipurile oamenilor din jurul meu am văzut cum uimirea ceda locul groazei. Am auzit exclamații nearticulate de pretutindeni. S-a produs o retragere generală. L-am văzut pe băiatul de prăvălie căznindu-se încă să urce pe marginea gropii. M-am trezit că sunt singur și am văzut oamenii de pe partea cealaltă a gropii fugind, și pe Stent printre ei. M-am uitat din nou la cilindru și atunci m-a cuprins o groază copleșitoare. Am rămas stană de piatră, holbându-mă.

O masă cenușie rotunjită, probabil cam cât un urs de mare, se ridica încet și anevoie, ieșind din cilindru. Când a ajuns la lumină, lucea ca pielea tăbăcită udă.

Doi ochi mari, întunecați, mă priveau fix. Masa din jurul lor, capul creaturii, era rotundă și avea, cum s-ar spune, o față. Există o gură sub ochi, ale cărei margini fără buze tremurau, care gâfăia

și lăsa să picure saliva. Întreaga făptură respira greu și pulsa convulsiv. Un apendice subțire, tentacular, apucase de marginea cilindrului, celălalt șerpuia prin aer.

Cei care n-au văzut niciodată un marțian viu cu greu își pot închipui înspăimântătoarea și neobișnuita sa înfățișare. Gura ciudată în formă de V, cu buza de sus ascuțită parcă, absența unei frunți, a unei bărbii sub buza de jos, despicată ca o pană, tremurul neîncetat al gurii, mănunchiul gorgonian¹ de tentacule, încetinelala evidentă și chinul mișcărilor din cauza forței gravitaționale mai mari a Pământului – și mai presus de toate extraordinara intensitate a privirii uriașilor ochi – dădeau deopotrivă senzația de viu, de puternic, de neomenesc, de mutilat și de monstruos. Era ceva de ciupercă în pielea negricioasă și lucioasă și ceva nespuse de neplăcut în intenția stângace a mișcărilor lente. Chiar de la această primă întâlnire, de la această primă privire, am fost copleșit de dezgust și de groază.

Deodată, monstrul dispăru. Își dăduse drumul dincolo de marginea cilindrului și căzuse în groapă, cu o bufnitură ca a unui balot mare de piele. L-am auzit scoțând un strigăt ciudat și gros, în timp ce o altă creatură asemănătoare apăru, întunecată, în umbra adâncă a deschizăturii.

M-am întors pe călcâie și am rupt-o la fugă, înnebunit, către primul pâlci de copaci, aflat cam la 100 de yarzi, dar fugeam pieziș și împleticit, căci nu-mi puteam dezlipi nicicum ochii de creaturile acelea.

Apoi, printre câțiva puiți de pini și tufe de grozamă, m-am oprit, cu răsuflarea tăiată, și-am așteptat să văd ce se mai întâmpla. Izlazul din jurul carierei de nisip era presărat cu oameni, înlemniți, cum fusesem și eu, holbându-se pe jumătate hipnotizați de spaimă la aceste creaturi sau mai degrabă la taluzul de pietriș

¹ Gorgona (în mitologia greacă) era un monstru cu șerpi în loc de păr, care prefăcea în stană de piatră pe oricine privea în ochi.

de pe marginea gropii în care se aflau ele. Și atunci, cu o reînnoită groază, am văzut un obiect rotund, negru, săltând în sus și-n jos la marginea gropii. Era capul băiatului de prăvălie îmbrâncit în groapă, dar care se vedea doar ca un mic gogoloi întunecat pe fundalul aprins al cerului la asfințit. Băiatul ba ieșea cu un umăr și un genunchi afară din groapă, ba părea să alunece înapoi până ce numai capul îi rămânea la vedere. Deodată, dispăru cu totul și mi s-a părut că un țipăt slab ajunge până la mine. Am simțit pe moment imboldul de a mă duce până acolo să-l ajut, dar teama mi l-a înăbușit imediat.

Nu se mai vedea chiar nimic, totul fiind ascuns de adâncimea craterului din nisip pe care îl făcuse cilindrul când se prăbușise. Cineva venind pe drum dinspre Chobham sau dinspre Woking ar fi fost uluit de priveliște – o mulțime de oameni, cam 100, împărășiați care-ncotro, stând într-un soi de cerc neregulat, prin șanțuri, în spatele tufelor, în spatele porților și gardurilor vii, vorbind rareori între ei, și-atunci doar în exclamații scurte, întretăiate, privind țintă la câteva grămezi de nisip. Butoiul cu răcoritoare de ghimbir rămăsese în picioare, pierdut și stingher, negru pe fundalul cerului învăpăiat, iar în cariera de nisip se vedea un șir de trăsuri și carete abandonate, ai căror cai mâncau din traistele cu nutreț puse la bot sau băteau pământul cu copitele.

Capitolul V

RAZA PÂRJOLITOARE¹

De când zărisem marțienii ieșind din cilindrul în care veniseră pe Pământ de pe planeta lor, un soi de hipnoză îmi paralizase voința. Rămăsesem în picioare, afundat până la genunchi în tufișuri, holbându-mă la movila care mi-i ascundea vederii. În mine se ducea o luptă aprigă între frică și curiozitate.

Nu îndrăzneam să mă duc înapoi spre groapă, dar simțeam o poftă nebună să arunc o privire înăuntru. Prin urmare, am început să-i dau ocol, pe departe, căutând un loc mai bun de observație și uitându-mă încontinuu la grămezile de nisip după care se ascundeau acești nou-veniți pe planeta noastră. La un moment dat, trei bice subțiri și negre, ca brațele unei caracatițe, au fulgerat peste cerul asfințitului, dar au fost retrase numaidecât, după care s-a ridicat o antenă subțire, segment după segment, purtând în vârf un disc care se învârtea clătinat. Oare ce se petrecea acolo?

Cei mai mulți spectatori se strânseseră într-unul sau două grupuri – o ceată mai mică înspre Woking, cealaltă înspre Chobham. Era limpede că și în ei se ducea aceeași bătălie lăuntrică. Vreo câțiva se aflau lângă mine. M-am apropiat de un bărbat – era,

¹ *The Heat-Ray* (engl.) în original; termenul este înșelător în engleză, căci pare să se refere la celebra „rază de foc” a lui Arhimede, în fapt, raze de soare concentrate de acesta cu ajutorul unor oglinzi pentru a incendia corăbiile care atacau Siracuză. Sintagma adoptată de traducătoare reușește să redea efectele armei marțiene, care poate fi înțeleasă ca un soi de tun laser *avant la lettre* (n. red.).

cum mi-am dat seama, un vecin de-al meu, deși nu-i știam numele – și am intrat în vorbă. Însă nu era momentul potrivit să înjghebăm o conversație.

— Ce *bestii* hidoase! Dumnezeule mare, ce *bestii* hidoase! exclamă el, de mai multe ori.

— Ai văzut și dumneata un om în groapă? l-am întrebat, dar nu mi-a răspuns.

Am tăcut amândoi și am stat privind, o vreme, unul lângă altul, simțind fiecare, îmi închipui, o oarecare îmbărbătare în tovărășia celuiilalt. Apoi mi-am schimbat poziția, suindu-mă pe un mic dâmb, care-mi dădea avantajul de a fi mai sus cu vreun yard sau doi, iar când m-am întors să mă uit după vecin, pornise întins spre Woking.

Asfințitul se preschimbă în amurg, fără să se mai întâmple ceva. Grupul din stânga, departe, înspre Woking, părea să se îngroașe și am auzit un murmur slab venind dintr-acolo. Micuța ceată dinspre Chobham se împrăștiase. În groapă, abia dacă se observa o ușoară mișcare.

Și tocmai asta, în primul rând, i-a mai dat lumii curaj. Apoi, bănuiesc că și nou-veniții din Woking au ajutat, de asemenea, la restabilirea siguranței de sine. În orice caz, odată cu inserarea, începu o înaintare lentă, cu pauze dese, către groapa de nisip, o mișcare ce părea să capete forță, de vreme ce liniștea din jurul cilindrului se păstra netulburată. Grupuri de câte două-trei siluete negre făceau câțiva pași, se opreau, priveau și iar mai făceau câțiva pași, răspândindu-se, totodată, într-un semicerc ușor neregulat, care dădea semne că ar vrea să cuprindă groapa de nisip. Și eu, la rândul meu, am început să mă apropiu de groapă.

Apoi am văzut vizitiii unor birje și trăsurii pășind hotărât până la cariera de nisip și-am auzit ropotul copitelor și scrâșnetul roților. Am văzut un băiat împingând un căruț cu mere. După aceea, la mai puțin de 30 de yarzi de groapă, înaintând dinspre Horsell,

am observat un mic grup compact de oameni, iar cel din frunte flutura un steag alb.

Asta era delegația. Se ținuse un consiliu în grăbă și, de vreme ce marșienii erau, evident, în pofida înfățișării lor respingătoare, niște creaturi inteligente, se luase hotărârea să li se arate, apropiindu-se de ei cu semnale, că și noi eram inteligenți.

Steagul fâlfâi, întâi de două ori la dreapta, apoi la stânga. Erau prea departe ca să recunosc pe cineva, dar mai târziu am aflat că se aflau și Ogilvy, Stent și Henderson printre ceilalți voluntari, în această tentativă de comunicare. Micul lor grup înaintând, strânse-se, ca să zic așa, circumferința cercului de oameni aproape complet în jurul gropii și un număr de siluete negre nedeslușite îl urma la o oarecare distanță.

Deodată, fulgeră o lumină și un fum verzui luminos ieși din groapă în trei jeturi distincte, care se ridicară drept, unul după altul, în aerul neclintit.

Fumul (sau poate ar fi mai bine să spun „flacăra”) era atât de luminos, încât cerul albastru-închis de deasupra capetelor noastre și fâșiile încețoșate ale câmpului brun dinspre Chertsey, presărat cu pini negri, părură că se întunecă brusc, când se înălțară cele trei jeturi și se întunecară și după ce acestea se risipiră. În același timp, începu să se audă un șuierat slab.

Dincolo de groapă, stătea mica delegație cu steagul alb în frunte, oprită în loc de aceste fenomene, ca un mic pâlcc de siluete negre, verticale, pe terenul negru. Când fumul verde se ridicase, fețele lor ieșiseră la iveală, strălucind verde-pal, dar se estompaseră, când se risipise. Treptat, șuieratul se prefăcu într-un bâzâit și apoi într-un lung și puternic uruit. Încet, o formă gheboasă se ivi din groapă și o rază de lumină fantomatică păru să pâlpaie din ea.

Numaidecât, izbucniri de foc adevărat se porniră spre grupul răzlețit de oameni, o lumină vie țâșnind de la unul la altul. Era ca și cum un jet invizibil se ciocnea de ei și exploda într-o flacăra

albă. De parcă fiecare om se prefăcea deodată și pentru câteva secunde într-o torță.

Atunci, la lumina propriilor combustii, i-am văzut clătînându-se și căzând, iar pe cei care îi susținuseră, întorcându-se să fugă.

Am rămas încremenit, cu ochii la ei, fără să-mi dau încă seama că, într-adevăr, ceea ce vedeam sărind din om în om, prin mulțimea situată la mică distanță de mine, era moartea. În mintea mea nu exista decât un gând: că era ceva foarte ciudat. O flămă scurtă, aproape fără zgomot, orbitoare – și omul se prăbușea la pământ și-acolo rămânea. Când Raza Pârjolitoare nevăzută trecea peste ei, pinii se transformau brusc în flăcări și fiecare tufă de grozamă uscată se prefăcea, cu o răbufnire surdă, într-o vâlvătaie. Până departe, spre Knaphill, am văzut copacii, gardurile vii și clădirile de lemn aprinzându-se deodată.

Acest fulger mortal, această nevăzută și imparabilă sabie mistuitoare secera totul în jur, rapid și sistematic. Mi-am dat seama că venea spre mine, după tufe pe care le atingea, dar eram prea năucit și consternat ca să mă pot mișca. Am auzit trosnetul focului în cariera de nisip și nechezatul unui cal redus imediat la tăcere. Apoi a fost de parcă un deget invizibil și totuși ucigător de fierbinte a trecut prin iarbă, între mine și marțieni, și pretutindeni, în aria semicirculară descrisă de el dincolo de groapa de nisip, pământul întunecat fumega și trosnea. Ceva se prăbuși cu zgomot, departe, în stânga, unde drumul dinspre gara Woking se deschidea spre izlaz. La fel de subit, șuieratul și bătăitul încetară, iar obiectul negru, în formă de cupolă, se lăsă încet în groapă, făcându-se nevăzut.

Toate acestea se petrecuseră cu atâta repeziciune, încât n-am putut face nimic altceva decât să stau pe loc, buimăcit și amețit de fulgerările razei. Dacă arma aceea mortală ar fi măturat terenul într-un cerc complet, fără îndoială că m-ar fi răpus și pe mine, stupefiat cum eram. Dar m-a sărit și m-a cruțat, lăsând locul din jurul meu deodată mai întunecat și de nerecunoscut.

Izlazul vălurit mi se părea acum mai sumbru, aproape negru ca smoala, cu excepția panglicilor drumurilor care se desfășurau palide și cenușii sub cerul albastru-închis al începutului de noapte. Era întunecat și dintr-odată golit de oameni. Sus, pe boltă, se iviseră stelele, dar spre vest cerul era încă palid, luminos, cu o tentă verzuie. Vârfurile pinilor și acoperișurile din Horsell se conturau ascuțite și negre pe fundalul apusului stins. Marțienii și dispozitivele lor nu se mai vedeau, în afară de catargul acela subțire pe care oglinda lor continua să se învârtă undulat. Ici și colo, petice de tufe și copaci izolați fumegau, iar jărăticul lor încă mai lumina, în timp ce casele dinspre gara Woking ridicau spirale de fum în nemiscarea aerului serii.

În afară de asta și de o perplexitate înfiorătoare, nimic nu se schimbase. Micul grup de umbre negre cu steagul alb fusese ras de pe fața pământului, în timp ce liniștea serii, cum mi se păru mie, abia de fusese tulburată.

Atunci mi-am dat seama că mă aflu pe izlazul acela întunecat, neajutorat, lipsit de apărare și singur. Deodată, ca un obiect care m-ar fi lovit, a venit frica.

Cu mare efort, m-am smuls din locul în care prinsesem rădăcini și-am luat-o la fugă, poticnindu-mă, prin iarba-neagră.

Frica pe care o simțeam nu avea nimic rațional, ci era o culme a panicii stârnită nu doar de marțieni, dar și de întunericul și de liniștea din jur. Și avea un asemenea efect răvășitor asupra mea, încât m-a făcut să alerg plângând în tăcere ca un copil. Odată ce m-am întors, n-am mai îndrăznit să mă uit înapoi.

Îmi amintesc că eram ferm convins că se jucau cu mine și că imediat, exact când aveam să fiu la un pas de a ajunge în siguranță, acea misterioasă moarte – care se mișca la fel de rapid ca lumina – avea să țâșnească după mine din crater și să mă doboare.

Capitolul VI

RAZA PÂRJOLITOARE PE CHOBHAM ROAD

Este de neînțeles cum reușesc marțienii să nimicească oamenii atât de rapid și în liniște. Mulți cred că, într-un fel, sunt capabili să genereze o căldură mistuitoare într-o incintă cu conductivitate absolut nulă. Apoi, proiectează această temperatură foarte înaltă într-o rază paralelă asupra oricărui obiect pe care-l aleg, cu ajutorul unei oglinzi parabolice șlefuite dintr-un material necunoscut, aproape la fel cum proiectează o rază de lumină oglinda parabolică a unui far. Dar nimeni n-a demonstrat în mod clar aceste detalii. Indiferent cum ar produce-o, e sigur că o rază de căldură stă la baza procesului. Căldură și lumină, dar invizibilă, nu vizibilă. Orice poate arde izbucnește în flăcări la atingerea sa, plumbul curge ca apa, fierul se înmoaie, sticla se sparge și se topește, iar când intră în contact cu apa, aceasta explodează imediat în vapori.

În noaptea aceea, aproape 40 de oameni zăceau sub cerul liber, în jurul gropii, atât de carbonizați și scofâlciți, încât erau de nerecunoscut, și până în zori izlazul dintre Horsell și Maybury a fost pustiu și luminat de focuri.

Veștile despre masacru au ajuns probabil la Chobham, Woking și Ottershaw în același timp. În Woking, prăvăliile se închiseseră când se produsese tragedia și mai mulți oameni, negustori și alții ca ei, atrași de istorisirile auzite, au dat târcoale pe Horsell Bridge și de-a lungul drumului mărginit de garduri vii care ducea spre izlaz. Vă puteți închipui tinerii gătindu-se după o zi de muncă și folosindu-se de acest eveniment, cum s-ar fi folosit de

oricare altul, drept pretext pentru a se plimba și a se bucura de un flirt banal. Vă puteți închipui murmurul de-a lungul drumului, prin întuneric...

Firește, puțini oameni din Woking aflaseră că se deschisese cilindrul, deși sărmanul Henderson trimisese un curier la oficiul poștal ca să transmită o telegramă specială unui ziar de seară.

Când acești localnici ieșeau în târg câte doi sau câte trei, întâlneau mici grupuri de oameni vorbind cu însuflețire și trăgând cu ochiul la oglinda învârtitoare de deasupra gropii de nisip, iar nou-veniții se molipseau, fără îndoială, de emoția de la fața locului.

Pe la opt și jumătate, când delegația fusese nimicită, pe această bucată de drum să tot fi fost vreo 300 de oameni sau mai mulți, în afară de cei care părăsiseră drumul pentru a se apropia de marțieni. Fuseseră chiar și trei polițiști, dintre care unul călare, străduindu-se după puteri, la indicațiile lui Stent, să țină gloata la distanță și s-o împiedice să se apropie de cilindru. Se lăsase și cu huiduieli din partea acelor mai fără minte și mai nestăpâniți, pentru care o mulțime este întotdeauna un prilej de scandal și de glume proaste.

Stent și Ogilvy, anticipând posibilitatea unor ciocniri, telegrafiaseră de la Horsell la cazarmă, de îndată ce ieșiseră marțienii, cerând ajutorul unei companii de soldați pentru a proteja creaturile străine de violențe. După aceea, se întorseseră să conducă acea întâmpinare fatidică. Descrierea morții lor, așa cum fusese văzută de mulțime, se potrivea în mare măsură cu impresia mea: cele trei răbufniri de fum verde, uruitul profund din fundal și fulgerările de foc.

Și toată mulțimea aceea scăpase ca prin urechile acului, printr-un noroc mai mare ca al meu. Numai faptul că un mic dâmb de nisip acoperit cu iarbă-neagră se aflase în calea Razei Pârjoliitoare îi salvase. Dacă oglinda parabolică ar fi fost ridicată mai sus cu vreo câțiva yarzi, niciunul n-ar mai fi rămas în viață ca

să povestească. Văzuseră fulgerările și oamenii căzând și o mână invizibilă, cum păruse, care aprindea tufișurile în timp ce se grăbea spre ei prin umbrele înserării. Apoi, cu un șuierat ascuțit care acoperise bâzâitul din groapă, raza le trecuse chiar pe deasupra capetelor, dând foc vârfurilor fagilor înșiruiți pe marginea drumului, crăpând cărămizile, spărgând ferestrele, aprinzând canaturile și sfărâmând în bucăți o parte din coama casei celei mai apropiate.

În subita bufnitură, în sfârâiala și vâlvătaia copacilor incendi-ați, mulțimea cuprinsă de panică păruse să oscileze pentru câteva momente. Scânteii și crengi arzând începuseră să cadă pe drum, iar frunzele izbucneau scurt în flăcări. Pălării și rochii luau foc. Apoi se auzise un strigăt dinspre izlaz. Se porniseră țipete și răcnete și deodată polițistul călare trecuse în galop prin gloata derutată, cu mâinile împreunate strâns deasupra capului, zbierând.

— Vin! țipase o femeie și, pierzându-și controlul, toți făcuseră stânga-mprejur, îmbrâncindu-i pe cei din spatele lor, ca să-și croiască drum înapoi spre Woking.

Desigur, se repeziseră orbește ca o turmă de oi. Pe unde drumul se îngusta, întunecat, între malurile înalte, puhoiul se înțepe-nise și se iscuse o luptă disperată. Nu toți izbutiseră să scape. În locul acela, cel puțin trei persoane, două femei și un băiețel, fuseseră strivite, călcate în picioare și lăsate să moară în mijlocul groazei și al beznei.

CUPRINS

<i>Prefață</i> de Dragoș Zetu	5
<i>Tabel cronologic</i>	9
Cartea întâi – SOSIREA MARȚIENILOR	20
I. ÎN AJUNUL RĂZBOIULUI	23
II. STEAUA CĂZĂTOARE	31
III. PE IZLAZUL DE LA HORSELL	36
IV. CILINDRUL SE DESCHIDE	40
V. RAZA PÂRJOLITOARE	44
VI. RAZA PÂRJOLITOARE PE CHOBHAM ROAD.	49
VII. CUM AM AJUNS ACASĂ	52
VIII. VINERI NOAPTEA	57
IX. ÎNCEPE LUPTA	61
X. PRIN FURTUNĂ	68
XI. LA FEREAȘTRĂ.	76
XII. CUM AM VĂZUT DISTRUGEREA AȘEZĂRIILOR WEYBRIDGE ȘI SHEPPERTON.	83
XIII. CUM M-AM ÎNTÂLNIT CU DIACONUL	96
XIV. ÎN LONDRA.	103
XV. CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN SURREY	116
XVI. EXODUL DIN LONDRA	126
XVII. <i>COPILUL TUNETULUI</i>	140

Cartea a doua – PĂMÂNTUL SUB STĂPÂNIREA MARȚIENILOR	151
I. ÎNGROPAȚI SUB DĂRÂMĂTURI	153
II. CE AM VĂZUT DIN CASA ÎN RUINE	162
III. ZILELE DE CAPTIVITATE	173
IV. MOARTEA DIACONULUI	180
V. LINIȘTEA	186
VI. CE AM FĂCUT ÎN A CINCISPREZECEA ZI.	190
VII. OMUL DE PE DEALUL PUTNEY.	194
VIII. LONDRA MOARTĂ.	213
IX. RUINELE	223
EPILOG	229